

„Už dělám jenom to, co mě baví.“

Karel Vágnér

Vyzbrojen otázkami a diktafonem jsem dorazil do Průhonic. Přivítali jsme se a zabředli do hovoru. Letmo jsem zavzpomínal na Karlův kaskadérský výkon z pořadu Dva z jednoho města nebo video klip Michaela Jacksona, který mi před více než dvaceti lety pouštěl. Témat bylo dostatek. Zajímalo mě, kde a jak započala cesta Karla Vágnera na špičku české populární hudební scény a jaké peripetie či radosti mu nabízela.

Text: LUKÁŠ PAULŮ

Foto: archiv KARLA VÁGNERA, JAROSLAV TATEK, JIŘÍ JANOUSEK, LUKÁŠ PAULŮ, archiv TV BARRANDOV

// Kdo ti nabídl první stálé angažmá a jaké se ti s ním poji vzpomínky?

KV: Ve druhé polovině 60. let jsem hrával v několika kapelách, jako například s Greenhorny, big bandem Karla Vacka ml., Hrochy Jana Spáleného, nebo ve skupině Sodoma Gomora Václava Zahradníka. Poté přišla nabídka od kapelníka Karla Duby, jít hrát k němu do kapely. Byl to vynikající soubor skvělých a zkušených muzikantů. Nabídku jsem přijal a získal tak první angažmá se stálým finančním zázemím. V létě roku 1968 jsme s kapelou vyrazili na dlouhé turné nejdříve do Mongolska a poté do bývalého Sovětského svazu. Bohužel ne všichni z kapely se vrátili zpět; v Mongolsku se cestou starým, malým autobusem po úzké, klikaté silnici řidič lekl protijedoucího vozu, strhl volant a celý autobus se s námi zřítíl ze stráně do údolí. Po několika kotrmelcích se autobus zastavil až v údolí v řece. Chvilí potom, co jsem se vypadnuvší na skálu vzpamatoval a začal zase vnímat okolní svět, jsem se zděsil. Většina mých kolegů děsivou havárii nepřežila. Kapelník a kytarista Karel Duba, legendární bubeník Pepa Poslední, saxofonista Jarďa Štrůdl a zpěváci Dana Hobzová, Marie Pokštetlová a Bohumil Vaněk. Bylo to navíc přesně 21. srpna 1968.

skok o tyči
závody v Mladé Boleslavi,
rok 1956

// Co se ti honilo hlavou po návratu z Mongolska domů? Pravděpodobně si ani netušil, co se mezitím událo v Československu.

KV: Po návratu z Mongolska 19. září 1968 na mě hned na letišti čekal jakýsi podplukovník. Myslel jsem si, že mě čeká výslech kvůli nehodě v Mongolsku. Šel jsem k němu, představil se a on spustil: „Ahoj, já jsem Jarďa Štolfa. Mám v AUSu také malou kapelu tzv. Jedenáctku a rád bych, abys mi ji dal do kupy a taky pro nás začal aranžovat.“ Zároveň mi vylíčil situaci, která vládla v Praze, tedy že orchestry neúčinkují, studia nenahrávají a kulturní podniky jsou za-

vřené. „A pamatuj, až budeš chtít odejít, kdykoliv tě pustím,“ dodal. Spolupráci jsem rezignovaně odmítl, byl jsem zdrcený tím, co se stalo za naší nepřítomnosti v Praze, navíc stále otrěsen z havárie, kde jsem ztratil spoustu kamarádů. Chtěl jsem dokonce i nechat muziky. Po nějakém čase mě ale trochu otrnulo a jeho nabídka mě nenechala spát. Nakonec jsem mu zavolal a nastoupil k němu. Jarďa byl báječný člověk, mnozí, kdo v AUSu sloužili na vojně, na něj s láskou vzpomínají, protože kde mohl, tam pomohl. V kaple, kterou vedl Vašek Bomba, byli prima kamarádi a já jsem si léčil dušičku při vystoupeních v zapadlých >

Hudební skladatel, producent, nakladatel, vydavatel, vášnivý tenista a fotbalista. Vyučil se nástrojařem, absolvoval vojenskou službu v Plzni, kde poté začal studovat na státní konzervatoři. Studia dokončil v Praze. S Janem Vyčítalem založil v polovině 60. let skupinu Greenhorn. Od roku 1968 byl členem divadla Semafor Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra. Jeho další kroky mířily do západního Berlína do doprovodného orchestru muzikálu Hair. Po návratu z Berlína nastoupil do orchestru Josefa Vobruby. Roku 1971 se stal kapelníkem Evy Pilarové a dva roky nato sestavil kapelu a započala spolupráce s Hanou Zagorovou. V roce 1990 založil Multisonic. Mezi jeho nejznámější hity patří Holky z naší školky, Hej, mistře basů, Ahoj, léto a další. Zastupován OSA od roku 1979, členem se stal roku 1992.

koncert ke zlaté desce
za milion prodaných nosičů na střeše obchodního domu Kotva, rok 1983

s Hanou Zagorovou se zlatou deskou Supraphon za 1,5 milion prodaných nosičů, rok 1983

// Haná je pro mě osudovej člověk, dárek od Pána Boha.

> vesnických posádkách a doprovázel jsem tehdejší pěvecké hvězdy Editu Štaubertovou a Pavla Beneše.

// Kdy a kam jsi z Jedenáctky odešel?

KV: Někdy na sklonku roku 1968 mi večer zazvonil telefon: „Tady je Šlitr, chtěl bych vám nabídnout angažmá.“ Myslel jsem si, že si ze mě někdo dělá legraci, poté jsem ale zpozorněl. „A od kdy,“ začal jsem zjišťovat. „Ode dneška od večera, Vincek Kummer dal pádák,“ pravil Jiří Šlitr. V té době jsem byl ale stále v Jedenáctce u Jardy Štolfy. Ten ovšem

neváhal ani vteřinu a ze svých služeb mě pustil na další muzikantskou cestu, jak slíbil.

V Semaforu jsem pak hrál ve hře Dábel z Vinohrad a v Poslední štaci. Byla to moc krásná práce, hrál jsem v kapele například s Milan Dvořákem, Jiřím Bažantem, Ferdou Havlíkem, Evženem Jedorovem, Pavlem Fialou, Frantou Sojkou, Zdeňkem Dvořákem nebo Ivanem Dominákem. Byla to kapela jako zvon.

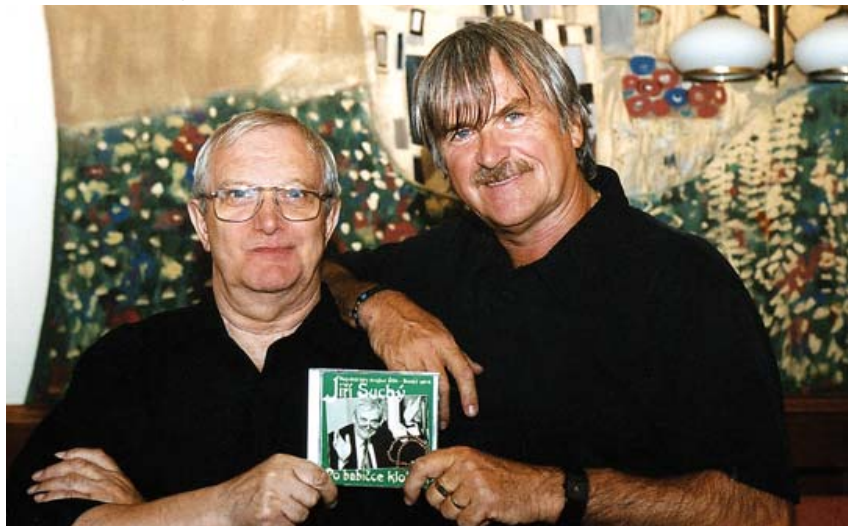
// Záhy poté přišla první nabídka do zahraničí, kde si zakotvil tentokrát?

KV: Na podzim roku 1969 jsem odjel s kapelou Mefisto do západního Berlína účinkovat do muzikálu Hair. Byla to pro mě další muzikantská etapa a velká škola. Kromě jiných tam zpívala Donna Summer nebo Liz Mitchel, později sólistka Boney M. V berlínských studiích jsme se Zdeňkem Dvořákem také zaskakovali s orchestrem Paula Kuhna, kam nás doporučil náš kamarád a famózní saxofonista Jan Konopásek. Zahráli jsme si s takovými muzikanty, jako byl altsaxofonista Leo Wright nebo trumpetista Carmel Jones. Zároveň jsem díky dvěma německým trumpetistům, kteří v Hair hostovali, dostal kontakt na dva, v té době velmi zvukné orchestry, a sice orchestr Jamese Lasta a Maxe Gregera – prvořadě německé big bandy. V Hair jsem hrál rok a půl a už se těšil domů. V letadle Berlín – Praha jsem si kromě nové basketary vezl i dvě smlouvy zajišťující angažmá v obou zmíněných orchestrech. Mohl jsem si vybrat. Nicméně povolení k legálnímu výjezdu do zahraničí mi musel dát Pragokonzert. Netušil jsem, ale spíš jsem počítal, že mě nepustí, protože v té době se naopak stahovali muzikanti domů, aby se zjistilo, kdo se vrátit nechce.

// Pro který z orchestrů ses rozhodl?

KV: Nebylo to tak jednoduché. V Praze na ulici jsem tehdy potkal Josefa Vobrubu, tehdejšího šéfa Tanečního orchestru Československého rozhlasu (TOČR), který mi řekl: >

křest desky Po babičce klokoči
Jiří Suchý a Karel Vágner

Hair, rok 1969

Karel Vágner uprostřed, spodní řada: třetí zleva režisér představení Amadeo Varrios, třetí zprava Charles Williams – broadwayská hvězda, čtvrtá zprava Liz Mitchel – sólistka Boney M

> „Vsadil jsem se s režisérem Jaromírem Vaštou, že Evě Pilarové vrátím Zlatého slavíka. Dávám dohromady mladou kapelu.“ Ocitl jsem se na životní křižovatce – zahraniční angažmá s hrozbou, že nedostanu povolení, nebo zůstat v Československu a navázat spolupráci s Josefem Vobrubou. Navíc mi oznámil, že v nové kapele bude na kytaru hrát Jirka Lahoda z Juventusu, můj budoucí nejlepší kamarád. Tehdy jsme si plácli. Snad ještě ten den jsem doma našel od Pragokoncertu povolení do zahraničí vyjet. Ale jak jsem řekl, s Vobrubou jsem si plácnul, zůstal jsem tady a nelituju toho. Nastala moje další životní etapa.

Okolo Evy Pilarové se začala formovat kapela ve složení Laďa Janiš, Jaroslav Uhlíř (později Vítá Hádler), Jiří Lahoda, Ota Jahn, Karel Vágner + dechová sekce TOČR.

Tehdy se Vobrubovi podařilo Evu vrátit na první místo – získala Zlatého slavíka. Záhy na to, v roce 1971, jsem převzal oštěž a vznikla tak moje první kapela. Byly to moc krásné časy.

// Kdy jsi začal spolupracovat s Hanou Zagorovou. Spolupráce s ní patří asi k tvému nejvýraznějšímu hudebnímu období, ne?

KV: S Vítou Hádlem jsme krátce před odjezdem na turné na Kubu v roce 1973, odešli od Evy Pilarové a zamířili k Hance Zagorové. S tou jsme se ovšem již před tím v programu Evy Pilarové setkali. S Vítou jsme postavili novou kapelu a všichni odejeli na turné do Pobaltí. Po koncertě ve Vilniusu jsme si kapelou a Hankou na pokoji otevřeli láhev Becherovky. Po chvíli přišel

Vítá bílejší jako stěna: „Kluci jsou mrtví.“ Při návratu z Kubu se při přistávání v Praze letadlo zřítilo. Zahynul tam i můj nejlepší kamarád Jirka Lahoda. Byl to další moment, kdy nade mnou létali andělíčci strážníci. A znovu připomínám, že následoval další dárek od Pána Boha, neboť pracovat třicet let s takovým profesionálem a úžasným člověkem jako je „písníčka“ Hanka Zagorová, to se jinak nazvat nedá. Práce s Hankou byla a je úchvatná. A pozor, Hanka je zároveň úžasná textařka. Přemlouval jsem jí, aby si psala vlastní texty a vždy to dopadlo úžasně. I jeden z jejich prvních textů velkého šlágru Honey, to dokazuje. A nepsal nakonec jen pro sebe, například i pro Karla Gotta napsala text písně Bílá.

Když mluvíme o textařích, těžko se polemizuje o tom, že každý člověk je na ->

cena za první místo v soutěži

To byl náš hit za skladbu Holky z naší školky

nahore zleva:

Jiří Škorpík – zpěvák, aranžér,
Karel Vágner – skladatel, autor
skladby Holky z naší školky,

Stanislav Hložek,

Tomáš Savka,

dole zleva:

Josef Vágner,

Roman Vojtek

➤ hraditelný. V některých případech bych oponoval. Těžko je v současné době nahraditelný Zdeněk Borovec. Když člověk poslouchá ty jeho neskutečný verše..., to samý ale platí o Pavlovi Vrbovi, Jiřím Suchém, Pavlovi Žákovi, Edovi Krečmarovi nebo Michalovi Horáčkovi. Nová generace bude mít co dělat...

// Kdo vám pomáhal při domlouvání zahraničních koncertů a vůbec v obchodních záležitostech?

KV: Musím říct, že téměř nikdy jsme nepracovali s manažerem. Maximálně jsme měli takového tajemníka, který nám hlídal termíny. Všechny obchody, nahrávání desek, televize, to všechno jsem domlouval sám s Hankou. Fungovali jsme s partnery na principu reciprocity. Například v Rakousku jsme spolupracovali se zpěvačkou Goldie Ens. První půlku koncertu v Rakousku odzpívala Hanka, druhou Goldie. Ta poté přijela koncertovat do Československa a opět si s Hankou koncert rozdělily, ale opačně. To samé s Bernie Paulem v Německu, v Polsku se skupinou Vox nebo Irenou Jarockou, v Belgii a Francii s Henri Serokou. Vše fungovalo na tomto systému, bez smlouvy a na čestné slovo.

Nemohu ovšem opomenout podíl naší kapely na úspěchu celého našeho týmu. Parta dobrých kamarádů a výborných muzikantů. Klávesy Vítězslav Hádl, později opět nezapomenutelný pianista Miloš Nop, trumpetista Jindřich Parma, saxofonista

// Svoji první Zlatou desku jsem dostal za milion prodaných desek Holek z naší školky.

Stanislav Kalous, trombonista Karel Zelenka, kytarista Jan Rotter a na bicí Jaroslav Růžička. Většina z nich báječní aranžéři a skladatelé.

Samozřejmě všechny koncerty jsme hráli živě. Live koncert z plného play backu, jsme tenkrát doopravdy neznali a jsem tomu rád.

// Skladba Holky z naší školky vyhrála televizní autorskou soutěž o nejoblíbenější český hit všech dob To byl náš hit. Jak a kde vznikla?

KV: Melodie mě napadla na tenisovém kurtu. Omluvil jsem se momentálnímu soupeři, shodou okolností kytaristovi Frantovi Prokopovi a šel si do šatny zapsat noty. Doma jsem to pak za čtvrt hodiny dopsal. Otextovat jsem ji dal se slovy: „Chci tam dívčí jména,“ Pavlovi Žákovi. Abych si ale nedělal zásluhy, myslel jsem tak celkem čtyři jména a on jich tam dal třiatdvacet. Ta písnička se nám ale potom vymkla z rukou. Američani dělali výzkum, jak je možné, že se v tak malé zemi prodalo takové množství

desek. Zjistili, že děti měly ty singly už tak prošoupaný, že si je kupovaly podruhé. Dostávali jsme ale potom velmi plačtivé dopisy od holek, které nám vyčítaly, že tam nejsou jejich jména. Pavel Žák pak poté dopsal ještě vánoční Holky z naší školky s novými jmény. Prodalo se jich dohromady okolo 1.350.000 kusů a je dobře, že se prodávají dodnes. Píseň byla natočena v několika jazycích. Vyšla i za mořem a velkým šlágr se stala v Polsku, Německu a dokonce i v Bulharsku.

// S kým a na kterých televizních a filmových pořadech jsi spolupracoval?

KV: S režisérem Jiřím Miškou jsem začal před několika lety pracovat na večerníčku Racochejl. Toho vytvořil stejný autor, který dal život Křemílkovi a Vochemůrkovi, pan Smetana. Texty napsal Emil Šaloun a namlouvá jej nenapodobitelná Jiřina Bohdalová. Píši k tomu muziku a máme toho už asi 32 dílů. Komponování muziky k celovečerním filmům jsem ale začal se Zdeňkem Troškou. Svěřil mi hudbu pro film Bota jménem Melichar. Navázali jsme potom úžasnou spolupráci, která pokračovala trilogií Slunce, seno... Pamatuju si, jak mi jednou zavolal a říkal: „Hele, Karle, člověče, já bych potřeboval hudbu k nádherné letní atmosféře, po louce jde bába, táhne vozejk a nadává na život.“ Sednul jsem si k pianu a začal si pískat ústřední melodii. To pískání jsme tam potom dokonce i nechali. Rád jsem dělal například i s režisérem

Jan Pavel II.,
kanovník Kořínek,
Karel Vágr a paní Bláhová

> Hynkem Bočanem, pohádku Pofoukej mi jahody, nebo s režisérem Issou a Mirkem Donutilem sérii 3+1. Zároveň připravuji kompletní muziku pro Jakubovy dobrodružné pořady o rybaření Rybí legendy Jakuba Vágrera. Naposledy jsem a s láskou osadil hudbou film o mém kamarádovi Arnoštovi Lustigovi.

// Po revoluci jsi založil hudební nakladatelství a vydavatelství Multisonic. Jaké projekty bys zmínil a jakým způsobem pracuješ se svým katalogem, jakou volíš strategii?

KV: Multisonic jsem založil hned v roce 1990. Jeden z prvních projektů, který jsme připravili, byla deska se mší Jana Pavla II. u příležitosti jeho první návštěvy Československa. Je to celkem zajímavý příběh. Nejprve jsme si předem nahráli první stranu desky s liturgickou hudbou a připravovali se na samotnou mši, která měla přijít na stranu druhou. Mše na Letenské pláni v Praze skončila v podvečer. V deset hodin večer téhož dne jsme měli materiál sestříhaný a ve čtyři hodiny ráno mi hotovou vinylovou desku předal Zdeněk Pelc, ředitel Gramofonových závodů v Loděnicích. S Frantou Prokopem

(bubeník a spoluzakladatel Multisoniku) jsme se pak rozjeli za Janem Pavlem II., kterému jsme ji chtěli předat. Čím více jsme se blížili k arcibiskupskému paláci, tím pevnější a početnější policejní zátarasy jsme museli překonávat. Nicméně se nám to dařilo a dostali jsme se až do uzavřených prostor arcibiskupského paláce. Tam jsme se již setkali s mým přítelem kanovníkem Kořínkem, kardinálem Tomáškem a kardinálem Casarolim. Tomu jsem předal balík desek pro Jana Pavla II. a celý jeho kněžský doprovod. Když jsem se otočil, ztuhlul jsem, neboť za mnou stál sám papež Jan Pavel II. Casarolimu jsem bleskově jednu desku uzmul a předal ji do rukou Svatému Otcovi, který nevěřil vlastním očím, že jsme ji stihli tak rychle a přes noc vyrobit. Dal mi políbit prsten a daroval mi růženec. Asi nikdo v životě na mě neudělal tak obrovský dojem, jako Jan Pavel II. Jako bych se v ten okamžik ocitl v oblacích. Bylo to nepopsatelné.

Multisonic stává na tom, že reaguje na díry na trhu. Postrádal jsem tady například lidovou muziku. Od té doby mám s Jožkou Černým natočených sedmáct desek a přes milion jsme jich prodali. Nebo například mluvené slovo s Mirkem Donutilem. Jednou jsem přišel do Reduty a on tam ty jeho příběhy vyprávěl pro čtyřicet lidí. Když jsem mu řekl, že mu to vydám, odpověděl: „Myslíš, že to bude někoho zajímat?“ Od té doby jsme toho prodali opět přes milion kusů. To samé se swingovou muzikou, mám teď už sedm desek s Láďou Kerndlem.

silná čtyřka

Petr Hapka, Karel Svoboda, Karel Vágr a Petr Janda

křest CD
Jazz at the Castle,
 (zleva)
 Karel Vágner – předseda
 představenstva Multisonic,
 Emil Viklický,
 Zdeněk Pelc – generální
 ředitel GZ Digital Media
 a Václav Klaus

// Karel Vlach: „Vágner ten zahraje z not, i když se mu tam vydělá moucha.“

> Nedávno u mě svoje poslední CD točil 4TET, kdy jeho famózní aranžér Jiří Škorpiík vsadil na mé studio Charlies company a hlavně na zvukového mistra Zdeňka Klementa, který pracoval léta pro Karla Svobodu a pro mě a je zárukou absolutní kvality. Zároveň teď točím desku s exsolistou Alexandrovců, Andrejem Romanovem. Takovou třešničkou na dortu je natáčení živých koncertů v edici CD Jazz na Hradě. Prezident Václav Klaus je totiž velký milovník jazzu a tenisu, kde jsme se na spolupráci dokonce domluvili. Má skvělý tým v čele s ředitelem Ladislavem Mravcem a spolu vtypovávají české, evropské a dnes již světové jazzmany. Každý měsíc je na Hradě, většinou ve Španělském sále, koncert, který Multisonic točí a posléze vydává jako sérii CD Jazz at the Castle. Máme v této chvíli už 53 CD např. s Emilem Viklickým, Laccem Deczim, Jirkou Stivínem, Karlem Růžičkou, Františkem Uhlířem, Štěpánem Markovičem a dalšími. Ze zahraničních

jazzmanů můžeme jmenovat například Hanka Jonese, George Mraze, Richie Cola, Juraje Bartoše, nebo Benny Golsona. Po koncertě ve Španělském sále zůstanou pak pozvaní hosté v Rudolfově galerii a proběhne křest CD, některého z předchozích natočených koncertů. Teď naposledy třeba s Milanem Svobodou a jeho sextetem. Nový projekt křtí pan prezident Václav Klaus, hlavní protagonistista, sponzor a já. Celou kolekci již dostal darem například George Bush, Dmitrij Medveděv, Barack Obama nebo například kambodžský král Norodom Sihamoni. Myslím, že na tuto edici můžeme být všichni právem hrdí.

Multisonic má též krásný katalog vážné hudby. Například jsme nahráli Dvořákovy Slovanské tance s dirigentem Jiřím Bělohávkem a Českou komorní filharmonii. Jako světovou premiéru jsme natočili s tím samým tělesem, Danielou Strakovou, Štefanem Margitou, Martou Beňačkovou nebo Peterem Mikulášem, tři mše Jakuba Jana Ryby. Na jaře bychom měli pod záštitou kardinála Duky v chrámu svatého Víta provozovat s dirigentem Vlado Valovičem a orchestrem Gustava Broma nádhernou jazzovou mši, brněnského trumpetisty a skladatele Jardy Hniličky. Nahráli jsme také CD s orchestrem Virtuosi di Praga a s dirigentem Oldřichem Vlčkem, kde jsou zásadně skladby českých autorů působících v časech geniálního kolegy Mozarta, například Jiřího Družeckého, nebo Jana

Křtitele Vaňhala. A také například Tomáškovo velké Requiem in C minor, natočené v chrámu sv. Mikuláše, opět jako světová premiéra. Ale to jsou jenom střípky z našeho katalogu.

// Jak nahlížíš na současnou situaci mezinárodního/lokálního hudebního průmyslu?

KV: Byl jsem před časem na kongresu CISAC v Berlíně. Již tenkrát jsem tam viděl zděšení všech zástupců ochranných organizací celého světa z toho, co se děje na internetu nebo na pirátském trhu. Sice je pravdou, že některé společnosti ceny nosičů předražují. Chtít po študákovu za CD 450 Kč, je doopravdy dost, potřebuje totiž mít také penízky do menzy na oběd. Ale pravdou je, že pirátské kopie nebo sdílení na internetu je to samé, jako když někdo ukradne autorovi peněženku. Veřejnost by se měla naučit duševní vlastnictví více respektovat.

Je dobře, že se poslední dobou hledá řešení ve vytváření celosvětových elektronických distribučních sítí, kde si kdokoli může za úplatu stáhnout nejenom CD, DVD, filmy, ale také jen jednotlivé skladby.

Těší mě, že katalog našeho vydavatelství Multisonic, přijala pod svá křídla firma Apple na svůj iTunes, jako jeden z prvních u nás, právě za tímto účelem.